

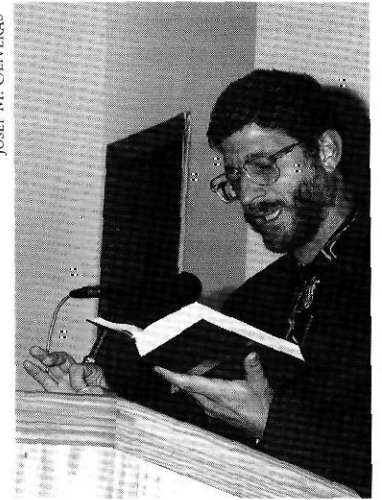
Trenta-cinc anys d'una església evangèlica

crònica

La Reforma protestant va aportar solucions vàlides als problemes religiosos de l'home modern i va formular unes noves relacions d'aproximar-lo a Déu, en què els temors medievals eren substituïts per l'alegria i el consol d'un creador just i misericordiós. Però en un context hispànic de domini secular de la condició de catòlic i espanyol, les idees de Luter no pogueren circular-hi amb la llibertat necessària fins al segle passat. Així, doncs, el protestantisme arribà a les comarques gironines amb tres-cents anys de retard. I encara la història dels nostres protestants ha estat, en bona part, una història d'intolerància i d'incomprensió, d'incapacitat per tractar-los com una de les tres grans branques de la religió cristiana.

L'Empordà, terra fronterera i oberta als corrents europeus, va acollir generosament els

missioners de la Segona Reforma, la del segle XIX, però la ciutat de Girona va ser-hi més hostil i tancada. El pes del clericalisme dominant s'hi va mantenir encara més anys, amb la seva ideologia excloent. Així, quan, el 1947, Lluís Pardo va

JOSEF M. OLIVERAS

A la dreta, Elies Cortés, pastor actual de l'església, llegeix la Bíblia als fidels. A baix, assistents a una celebració litúrgica de l'església baptista del carrer de Juli Garreta.

presentar una instància al Govern Civil per demanar permís per celebrar culte evangèlic en un local del passeig de la Devesa, l'autoritat anotà en un dels marges del document: «Cuando vengan a preguntar por la autorización de este asunto, decir que está pendiente de informes y enviarlo al Sr. Blanco [cap de la Policia] para que vaya dándole largas al asunto».

Malgrat les gestions de Samuel Vila i de John D. Huguey, representant de la Convenció Baptista Meridional dels Estats Units, que es presentaren personalment al Govern Civil i no foren rebuts pel seu titular, el temple evangèlic no tingué el permís de l'autoritat. Una nova sol·licitud formulada el 1951, en què es

JOSEF M. OLIVERAS

donava com a local una casa del carrer de Talarn, va rebre la mateixa resposta. Els catòlics podien celebrar cultes a nivell particular, però persistia la prohibició d'obrir una capella. L'excusa era que el nombre de protestants era mínim.

Tolerats, bé que no autoritzats, els creients del carrer de Talarn van continuar la seva obra. L'abril de 1954 traslladaren el centre de reunions al número 6 del carrer Nou, on romangueren fins al 1958, en què es desplaçaren al carrer de Cerverí.

Un altre grup evangèlic, assistit per Pere Bonet, presentà una altra sol·licitud per instal·lar una nova capella al carrer de Lorenzana. La resposta va ser també negativa, però el temple fou obert sense autorització. Les dificultats que va patir el grup de creients –pressions perquè abandonessin el local i manca d'assistència espiritual– el dugueren a una situació crítica. Tanmateix, el 1953, Pere Bonet, que s'encarregava de l'església de Badalona, va intentar de reanimar els elements dispersos i, el setembre d'aquell mateix any, demanà permís al Govern Civil per obrir un nou temple al carrer del cardenal Margarit. La resposta fou negativa, com sempre, però l'obertura tolerada. Així, sota el patrocini de l'església de Badalona, la qual considerarà Girona com un punt de missió, el dia 1 de gener de 1954, pogué celebrar-s'hi el culte inaugural.

Posteriorment, el local del carrer del cardenal Margarit fou comprat en propietat, i l'obra baptista es consolidà. El 1959

JOSEP M. OLIVERAS

La litúrgia dels protestants sempre és acompanyada dels cants.

l'església de Badalona autoritzà els germans de Girona a constituir-se en església pròpia i independent, fet que va materialitzar-se el dia 7 de maig d'aquell any.

De 1959 a 1994 s'han escolat trenta-cinc anys diferents i diferenciats, en què s'han succeït moltes coses. Va desaparèixer la capella del carrer de Cerverí, el grup del cardenal Margarit va edificar el temple actual del carrer de Juli Garreta (acabat el 1967, després de vèncer els obstacles tradicionals) i el franquisme va acceptar també –com a conseqüència del Vaticà II– la llibertat religiosa amb restriccions... Més tard ha arribat la democràcia i l'aconfessionalitat de l'Estat espanyol.

A hores d'ara, quan legalment la religió és un aspecte de la vida personal i no una imposició de l'Estat, l'església evangèlica del carrer de Juli Garreta ha pogut celebrar

–amb uns actes especials– la commemoració del 35è aniversari, bo i afirmant la seva voluntat de servei i de continuïtat. «No volem estar a Girona –diu el programa d'activitats–; volem ser de Girona. Que tothom en vegi com una porta oberta, per caminar junts».

Efectivament, traspasat l'accés d'entrada, el temple baptista és una església més de Girona, però sense imatges d'Olot ni retaules barrocs. Tanmateix és innegable que posseeix una personalitat pròpia: la dels creients que s'hi apleguen i que, de les dificultats passades, proclamen la raó de la seva existència. Una comunitat de base, autònoma i democràtica, animada pel pastor, amb uns llaços d'intercomunicació sincers, emotius i desenvolupats.

JOSEP CLARA